Sygn. akt I C 1428/14

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa ***(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.***

przeciwko ***M. K.***

o zapłatę

Oddala powództwo.

Sędzia

Sygn. akt I C 1428/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. pozwem (k. 3 – 5) skierowanym przeciwko M. K. wniósł o zasądzenie kwoty 213,76 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z umową łączącą pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. pozwany był zobowiązany do zapłaty za świadczone na jego rzecz usługi telekomunikacyjne. Pierwotny wierzyciel był uprawniony do wystawiania za świadczone usługi faktur VAT, not odsetkowych oraz obciążeniowych. Z uwagi na to, iż pozwany nie wywiązał się z umowy została ona rozwiązana. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku powód przejął od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami. Dodał, iż poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności wzywając go jednocześnie do zapłaty. Do dnia wniesienia powództwa M. K. nie uregulował należności dochodzonej pozwem, zaś czynności negocjacyjne nie przyniosły skutku.

Sąd Rejonowy L.VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc – e (...)przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B.(k. 6).

Powód w uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymał wytoczone powództwo w całości i domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 10 – 11).

Pozwany M. K. nie wdał się w spór, co do istoty sprawy, nie stawił się na termin rozprawy i nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wskazał, iż przystąpił do umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Strona powodowa w treści pozwu powołała się na zawiadomienie pozwanego o przelewie oraz na wezwanie go do zapłaty. Powód podnosząc, iż pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie sprecyzował jednak z jakiego konkretnie tytułu i na jakiej podstawie została ustalona dochodzona w sprawie należność. Z treści skierowanego do M. K. zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 3 kwietnia 2014 roku (k. 16v) wynika, iż na dochodzoną wierzytelność w kwocie 213,76 złotych składa się kwota 22,42 złotych z noty odsetkowej z dnia 4 lutego 2014 roku z terminem płatności 4 lutego 2014 roku oraz kwota 191,34 złotych z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 26 lutego 2013 roku z terminem płatności 12 marca 2013 roku. Wymienione noty nie zostały dołączone do pozwu. W dniu 3 kwietnia 2014 roku powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty (k. 16).

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2014 r., poz. 243 j.t. ze zm.) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Natomiast uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być
w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te
w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w B. (1)z dnia 7 października 2013 roku, (...), Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w B. (1)i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej

przez niego z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Ponownie należy podkreślić, iż (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. nie przedstawił żadnych dowodów pozwalających na dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Powód wskazał jedynie na strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie podając jednak daty zawarcia tej umowy, czy też pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, a nadto nie przedstawił także samej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 marca 2014 roku, czy też wymienionych powyżej not odsetkowych i obciążeniowych. W związku z powyższym zdaniem Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości. Same twierdzenie powoda o okolicznościach powołanych w pozwie nie stanowią należytego udowodnienia istnienia i wymagalności dochodzonego roszczenia. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Do udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia nie są wystarczające same twierdzenia o przelewie wierzytelności, czy też umowie wiążącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, na podstawie której miały być wystawione powołane w pozwie noty. Należy podkreślić, iż w aktach sprawy brak jest umowy zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu ich świadczenia lub innych dokumentów, z których wynikałaby wierzytelność, na którą powołuje się powód. Powyższe uniemożliwia Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz prawidłowości wystawienia not obciążeniowych i odsetkowych. W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie jest możliwa ocena podstawy wystawienia dokumentów księgowych powołanych jako dowody w sprawie. Brak umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. uniemożliwia także weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanego, ani jej źródła, czy wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez

powoda w pozwie. Z uwagi na brak przedstawienia Sądowi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem, umowy sprzedaży wierzytelności oraz powołanych w pozwie dokumentów księgowych Sąd nie był w stanie dokonać merytorycznej weryfikacji istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 10 września 2013 roku, (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku,(...)). Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 roku, I(...)Zdaniem Sądu twierdzenia strony powodowej zawarte w pozwie były zbyt ogólnikowe do tego, aby uzasadniały uwzględnienie roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanego na rozprawie i nie zajęcie przez niego stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

Sędzia